

HỒI THỨ HAI MƯƠI BA

HOA SÁNG LIỄU MỜ

Cổ nằm một lúc nữa, khi thấy họ quả đã hết cục cựa, Hùng Miêu Nhi đứng phắt lên ngó Chu Thất Thất :

- Sao ? Cô thấy hần còn theo nổi nữa không ?

Chu Thất Thất gật nhẹ nhẹ :

- Cứ kể là anh giỏi đi, nhưng... nhưng đáng lý anh không nên làm cho hần say quá như thế !

Và nàng cứ ngó lom lom Trầm Lãng...

Hùng Miêu Nhi đưa thẳng hai tay :

- Trời ơi là trời ! Phụ nữ ơi là phụ nữ !... Mình lo cho họ rồi họ lo cho... người khác nè trời !

Chu Thất Thất làm thỉnh lo đỡ Trầm Lãng lên phòng xong rồi mới đi theo Hùng Miêu Nhi...

Mang hai ý nghĩ khác nhau nên không ai nói với ai lời nào cả, mãi cho đến khi ra khỏi vòng rào nhà họ Vương, Chu Thất Thất mới quay lại nói :

- Đêm nay không có Trầm Lãng mở đường, tôi với anh phải cẩn thận lắm mới được !

Hùng Miêu Nhi nhún nhún vai không nói...

Chu Thất Thất sặc cười :

- Bộ uống rượu chưa say bây giờ muốn uống dấm hả ?

"Uống dấm" là tiếng lóng để ám chỉ những người ghen, Hùng Miêu Nhi biết Chu Thất Thất chế mình, hần không thềm nói, làm thỉnh đi riết...

Tới khu vực "kỹ viện" hai người vọt qua tường. Bên trong bóng tối im ỉm...

Không thấy có gì khác lạ, khả nghi. Cũng không thấy bóng người tuần phòng. Hai người cũng cứ dè dặt, nhưng không thấy có gì trở ngại cả.

Đi riết một hồi lọt ra sau vườn. Cảnh vật xung quanh quả đúng là chỗ "động ma" mà Chu Thất Thất lọt vào hôm trước : cũng rừng thông, rừng trúc, ao sen nước đông trắng xoá... nhất nhất đều y hệt.

Càng nhìn càng giống, càng nhìn Chu Thất Thất lại càng hồi hộp. Trên trán, trong lòng bàn tay đều cảm nghe rơm rớm mồ hôi...

Thình lình, Hùng Miêu Nhi vụt cười :

- Ngon quá, rượu ngon quá xá...

Chu Thất Thất hết hồn hết vía, nàng quay phắt lại kếp Hùng Miêu Nhi ngã xuống, hai người lăn tròn vô bóng tối của hòn giả sơn...

Lặng im một lúc, không thấy động tĩnh gì cả. Chỉ nghe gió đẩy lá thông xào xạc... tiếng cười của Hùng Miêu Nhi không gây biến động gì cả.

Chu Thất Thất thở phào, giật áo Hùng Miêu Nhi :

- Diên rồi sao làm kỳ vậy ?

Hùng Miêu Nhi nói :

- Ai diên ? Thử xem có gì không chứ !

Chu Thất Thất tắc lưỡi :

- Thử cái điệu gì kỳ cục vậy ? Bộ không sợ chết sao ?

Hùng Miêu Nhi lại la lớn :

- Được rồi, bảo không thử thì không thử !

Chu Thất Thất hết hồn, đưa ngón tay trở lên môi, gất :

- Suyt ! Đừng có nói !

Hùng Miêu Nhi cũng làm như nàng :

- Suyt ! Đừng có nói !

Chu Thất Thất vừa sợ vừa giận, lỗ khóc lỗ cười. Nàng nhìn kỹ thấy lúc nãy Hùng Miêu Nhi giả đồ say, nhưng bây giờ ra ngoài bị sương gió thấm vào làm cho hẳn say thật chứ không còn làm bộ gì nữa...

Hùng Miêu Nhi đứng dậy vươn tay vuốt chân và đi thẳng tới. Thân pháp của hắn nhanh nhẹn phi thường. Chu Thất Thất kéo lại không kịp đành phải đi theo sau.

Đi thêm một đổi nữa, khinh lực của Hùng Miêu Nhi vẫn nhanh và nhẹ, hắn đi không nghe tiếng động gì cả. Chu Thất Thất mừng quá bám riết theo.

Không dè ngay lúc đó Hùng Miêu Nhi lại chạy bay vô cụm rừng thông, tay đâm chân đá, cành thông rung chuyển ào ào, và hắn lại lớn tiếng :

- Sao ? Mày nói tao say hả ? Chết, tao đánh mày chết... Tao đâu có say... tao.... mệt mà mày nói tao say...

Chu Thất Thất giận run, nàng xông vào nắm cứng Hùng Miêu Nhi và xáng cho hắn mấy cái bạt tai toé lửa.

Hùng Miêu Nhi không đỡ mà cũng không tránh, hấn cứ cười khi khi...

Chu Thất Thất nghiêng răng mắng nhỏ :

- Đồ con mèo ngu, con mèo say... ta đánh chết mi luôn...

Hùng Miêu Nhi nhường nhường mắt :

- Ủ...cô nương... đừng đánh chết tôi chứ... đánh chết một nửa thôi cũng được.

Giọng lè nhè của hấn là cho Chu Thất Thất tuy giận nhưng cũng hoá tức cười. Nhưng nàng biết sơ sẩy một chút ở đây là chết cho nên cố nín không dám cười ra tiếng.

Nhón gót nhòm quanh thấy trong vườn vẫn im, không có phản ứng gì cả, Chu Thất Thất cúi sát vào tai hấn nghiêng răng :

- Đồ chết bầm, con mèo say, người mà còn nói thêm một tiếng nữa là ta điểm huyết người liền... ta điểm rồi ta quăng người ở đây cho họ ăn thịt người luôn.

Hùng Miêu Nhi gật đầu lia :

- Nghe rồi... biết rồi...

Chu Thất Thất gặng lại :

- Người còn nói nữa không ?

Hùng Miêu Nhi lắc lia :

- Hồng dám... hồng dám...

Chu Thất Thất xỉ xỉ vào đầu hấn :

- Được rồi, nhẹ nhẹ đi theo ta, hé môi là ta giết chết !

Hùng Miêu Nhi lập lại :

- Được rồi, nhẹ nhẹ đi theo cô, hé môi là cô giết chết !

Hấn nói một cách rõ ràng, tỉnh táo.

Chu Thất Thất đăm ngán.

Hấn say thật nhưng chưa mất trí hấn. Cũng may vừa rồi không ai nghe thấy hết. Thế rồi hai người lại đi tới trước nữa.

Thật là nguy hiểm. Một người thì say túy lúy, một người thì thiếu kinh nghiệm, họ không thấy rằng hành động của họ vừa rồi, cho đến người chết cũng tỉnh dậy chứ đừng nói chi người ngủ.

Lúc đó, vẫn không nghe ai động tĩnh chi hết, tự nhiên phải có duyên có, Chu Thất Thất không thấy cái nguy hiểm đó mà cứ tưởng là may mắn.

Chu Thất Thất đoán đúng, chỗ gọi là "kỹ viện" này quả đúng là cái ổ quỷ mà nàng lọt vào hôm đó. Đi thêm một quãng nữa thấy ngay ngôi lầu mà nàng gặp người thiếu phụ đẹp.

Lúc bây giờ tuy tối, nhưng Chu Thất Thất lại có cảm giác như thấy người thiếu phụ độc ác ấy đang đứng tựa lan can vẫy nàng và chum chim cười. Nàng phát rùng mình vội kéo Hùng Miêu Nhi núp vào gốc cây to.

Hùng Miêu Nhi hỏi :

- Cái gì?...

Chu Thất Thất lật đật bùm miệng hăn và chỉ chỉ lên lầu :

- Đó... nơi này đây !

Hùng Miêu Nhi ư hử gật đầu.

Chu Thất Thất nói sát vào tai hăn :

- Đến đây nhớ đừng có gây một tiếng động nào cả. Người thiếu phụ chủ nhân của toà lầu này còn ghê hơn ác quỷ nữa, chỉ một tiếng động nhỏ, một hơi thở lớn là bị y thị phát giác ngay. Chết chứ không phải chơi đâu nghe. biết không ?

Hùng Miêu Nhi gật gật đầu và làm như nín thở.

Chu Thất Thất buông tay hăn ra và thở nhẹ nhẹ :

- Bây giờ tuy tìm được chỗ này rồi nhưng ta không biết phải làm gì. Vô đạo trước ? Hay là đi gọi Trầm Lăng ?

Hùng Miêu Nhi nói nhỏ :

- Vô xem trước đi !

Chu Thất Thất nói :

- Vô xem thì phải rồi. Nhưng anh chưa biết cái lợi hại của mụ chủ ngôi lầu này, vả lại... vả lại anh cũng say quá rồi...

Hùng Miêu Nhi nói :

- Không sao đâu. Đi đi.

Hăn nói chưa hết câu thì đã như một mũi tên thoát dây cung vọt mình tới trước.

Chu Thất Thất chụp không kịp mà lại không dám kêu. Nàng sợ quá muốn phóng theo, nhưng hai chân chợt như mềm nhũn.

Nhìn theo thấy Hùng Miêu Nhi lao thẳng vào, dang chân đá tung cánh cửa rồi ngang nhiên bước vô.

Hùng Miêu Nhi đá cánh cửa mà Chu Thất Thất nghe như hấn đá vào tim mình. Nàng nghe choáng váng mặt mũi, ngồi bẹp xuống đất lắc đầu lẩm bầm : hết... hết rồi !

Nàng biết chắc Hùng Miêu Nhi đi vô đó là hết mong trở ra được, nàng muốn xông vào nhưng hai chân nhấc không lên.

Nàng ngồi một chỗ nghiêng răng tặc lưỡi : "Ai biểu người say, ai biểu người làm phách uống cho dữ... Người chết là đáng đời !"

Miệng thì nói vậy nhưng nước mắt nàng lại trào ra.

Nghe trong lầu, Hùng Miêu Nhi quát tháo um sùm :

- Quỉ bà đâu, ma nữ đâu, có giời thì sống chết một phen thử coi. Ta ...ta ...Hùng Miêu Nhi, hồng sợ ai hết !

Hắn càng nói, giọng càng lè nhè kéo lết, có tiếng nghe không rõ.

Tiếp liền theo là nhiều tiếng khua động, tiếng Hùng Miêu Nhi la hét hoà trộn, y như là trong đó đã phát sinh kịch chiến.

Chu Thất Thất biết chết đã đến nơi rồi. Hùng Miêu Nhi võ công có cao đó, nhưng đâu phải là địch thủ với người thiếu phụ. Huống chi bây giờ hắn lại say mèm !

Chu Thất Thất nước mắt, nước mũi choàm ngoàm, nàng ngồi một chỗ y như chờ chết, nàng tức tưởi như một đứa trẻ bị đòn và cứ lẩm bầm :

- Nếu không vì mình, hắn đâu có uống rượu... hắn đâu có đến nơi đây... mình hại hắn rồi... mình không vô chết với hắn mà lại ngồi nơi này... mình đáng chết... đáng chết...

Nàng cho tay vào miệng cắn một cái máu chảy ròng ròng.

Trong ngôi lầu vụt im phăng phắc... một thứ im lặng đáng dị kỳ, rùng rợn !

Chu Thất Thất ngẩng đầu lên nhìn trần trời.

Ngôi lầu vẫn sừng sững, giữa bóng tối chập chờn, không một tiếng động, không một ánh đèn, không một bóng người.

Chu Thất Thất vừa sợ vừa lấy làm lạ... nàng không hiểu tại sao ? Chẳng lẽ hắn... hắn đã chết rồi ! Nhưng nếu hắn chết thì ít ra phải có tiếng động gì chứ ?

Một ngôi lầu chết, một ngôi lầu lặng lẽ trước mắt nàng, bây giờ y như chỗ nhốt linh hồn. Những tấm rèm phất phơ theo gió giống như con ma tóc bạc phất phơ. Cánh cửa hé hé y như mắt quỉ rình mò... rình mò theo dõi sự sợ sệt trong lòng nàng.

Mà không, cánh cửa bị Hùng Miêu Nhi đá banh ra giống như một cái miệng khổng lồ đang mấp máy thèm thuồng đang mỉm cười chế nhạo y như là cái miệng gớm ghiếc ấy đang nói với nàng : Sao ? Hồng dám vô à ? Bình thường gan lắm mà ? Sao bây giờ ngồi đó ?

Chu Thất Thất run cầm cập, nửa muốn ngó vô mà nửa muốn quay mặt đi phía khác.

Tuyết xuống ướt đầm áo, đất ướt dính đầy quần, nhưng nàng không hay biết, đôi mắt sợ hãi cứ dán chặt vào toà lâu

Cánh cửa theo gió đóng đưa như đùa cợt, như khiêu khích.

Chu Thất Thất đứng phắt dậy nghiêng rằng : Tại sao lại sợ ? Chết không sợ thì sợ cái gì ?

Thế nhưng nàng vẫn sợ. Nàng vẫn đứng im lìm.

Cuối cùng Chu Thất Thất bậm môi nhích tới. Cửa vẫn mở nhưng nhìn vào trong bóng tối dày đặc, không thấy gì cả...

Nàng lại nghiêng rằng bước tới. Nàng đứng sững nơi giữa cửa...

Thình lình cánh cửa bật ra đập vào vách nghe một cái rầm. Chu Thất Thất hoảng hồn hoảng vía...

Nhưng không, một ngọn gió thốc vô làm động, chứ không có gì cả... Và qua cơn sợ đó làm cho Chu Thất Thất bình tĩnh lại, tay trái nàng đưa lên trước ngực phòng bị, tay phải xô cánh cửa bước vô...

Bên trong tuyết nhiên không một bóng người...

Tuy vẫn sợ nhưng Chu Thất Thất cứ vận đầy chân lực sẵn sàng ứng phó...

Càng đi vào, càng nghe im lặng... Chỉ có bóng nàng, chỉ nghe hơi thở của nàng. Chu Thất Thất lại rùng mình...

Trò gì đây ? Cạm bẫy gì đây ?

Hùng Miêu Nhi đâu ? Đã chết hay bị bắt mang đi ? Hay đang lọt xuống hầm sâu ? Hay đang bị bày bặt treo lơ lửng ?...

Tại sao im lìm ? Họ giăng bẫy đợi nàng ?...

Nhưng đã vào rồi thì không còn cách nào hơn nữa. Chu Thất Thất cắn môi đi tới.

Y như một kẻ mù đi giữa đồng trống, không biết nương vào đâu, không biết hướng vào đâu...

Thình lình chân nàng vấp phải một vật mềm mềm... y như chân người và nàng cúi người tới trước đụng một người hơi rệu rục nồng...

Chu Thất Thất thụt lui run giọng :

- Ai ?

Vẫn không thấy một phản ứng, nhưng có tiếng cười...

Chu Thất Thất càng kinh hoảng. Nàng thu hết can đảm hét lên :

- Ai ?

Tiếng hỏi vừa dứt, đèn bốn bên bật sáng...

Đứng lâu trong bóng tối, đèn bật sáng thình lình làm cho Chu Thất Thất choáng mắt, nàng nhắm mắt lại thụt lùi...

Nhưng lại chạm phải một người ở sau lưng. Chu Thất Thất lại nhảy tới, nhưng có hai cánh tay đã giữ lấy vai nàng...

- Đứng cho vững, coi chừng té !

Tiếng nói của ai quen quá, in như là...

Chu Thất Thất mở mắt quay phắt lại.

Nàng trừng mắt há mồm ngơ ngác.

Bàn ghế trong phòng vẫn ngay ngắn chỉnh tề, không có dấu vết gì chứng tỏ mới xảy ra trận đấu.

Điều làm cho nàng kinh do là con người ngồi quay lưng ra cửa, miệng chum chím cười : Vương Lâm Hoa, nhất là bên cạnh hẳn lại chính là Trầm Lăng !

Và bên phải Trầm Lăng lại là cái tên đã làm cho nàng sợ sệt khóc hết nước mắt này giờ : Hùng Miêu Nhi !

Sự việc ba người cùng có mặt nơi đây đã làm cho Chu Thất Thất vô cùng kinh do, nàng không tin là chuyện xảy ra như thế được, nhưng còn có lý do giải thích, chỉ có người thứ tư là nàng phải điên đầu. Con người thân cao vai lớn, mắt xếch miệng rộng : Thiết Hoá Hạc !

Là bạn nhưng cũng là địch, cả bốn người lại tập trung một chỗ... một chỗ do kỳ. Họ cùng mỉm cười, thái độ họ không có gì có thể gọi là xung đột !

Chu Thất Thất thấy y như mình đang nằm mộng !

Bốn người cùng đứng dậy và Vương Lâm Hoa vòng tay mỉm cười :

- Phục lắm, phục lắm ! Sự can đảm của Chu cô nương quả xứng đáng là cân quắc anh hùng, nữ trung hào kiệt, tại hạ thật tình khâm phục !

Thiết Hoá Hạc cũng vòng tay :

- Chu cô nương vì bọn chúng tôi mà không nề gian nguy và chịu đựng quá nhiều khổ sở, tại hạ vô cùng cảm kích, không bao giờ quên được !

Trầm Lăng ngó Chu Thất Thất :

- Qua câu chuyện này kiến thức và đảm lược của Chu cô nương đều tăng gia gấp bội. Tuy phải chịu nhiều nỗi sợ sệt nhưng thật là đáng giá !

Hùng Miêu Nhi cười ha hả :

- Hồi nãy giờ họ nói cô không dám vào, nhưng tôi thì tôi nhất định là cô sẽ vào.

Chu Thất Thất vụt nhảy dựng lên la lớn :

- Câm, câm mồm lại !

Và nàng chạy lại nắm áo Trầm Lăng giật giật :

- Chuyện làm sao ? Nói mau, nói mau... tôi phát điên lên bây giờ !

Hùng Miêu Nhi bước lại mỉm cười :

- Cô nương để thông thả, làm gì mà....

"Chát !"

Hùng Miêu Nhi nói chưa dứt câu đã bị Chu Thất Thất tát cho một cái xiềng liếng.

Nàng quay lại chống nạnh tay quạt lớn :

- Thông thả, thông thả cái gì ? Ta hỏi người, người say muốn phát điên luôn, tại sao bây giờ lại tỉnh bơ như vậy ? Có phải hồi nãy người giả đồ không ?

Hùng Miêu Nhi vò vò má :

- Tôi, tôi...

Chu Thất Thất nhắc tay lên :

- Tôi tôi gì ? Người lừa ta phải không ?

Hùng Miêu Nhi bùm mang tai thụt lui :

- Ấy... ấy....

Cái con người nói năng lanh lợi như Hùng Miêu Nhi thế mà bây giờ không mở miệng được. Con người ngang tàng như hấn thế mà bây giờ lại dăm ra khúm núm co ro. Hấn ngó Vương lân Hoa bằng tia mắt cầu cứu.

Vương Lâm Hoa mỉm cười :

- Chuyện này thật ra thì có nhiều khúc mắc lắm, nhưng...

Trầm Lăng tiếp lời :

- Thật ra thì không ai có ác ý với cô cả !

Chu Thất Thất vẫn tức :

- Không ác ý ? Còn nói không ác ý ? Tôi hỏi anh, tại làm sao anh lừa dối tôi ?
Tại làm sao các người lừa tôi ?

Trầm Lăng cười :

- Chuyện bí mật ở đây bọn này định nói...

Chu Thất Thất gắt :

- Thế tại sao không nói ?

Trầm Lăng cau mặt :

- Cô cứ lồng lộn như thế thì ai làm sao nói được !

Chu Thất Thất đập đập bàn :

- Tôi sao ? Tôi sao ? Chẳng lẽ tôi phải cười cợt năn nỉ các ông ?

Vương Lâm Hoa cười :

- Nhưng cô nương cũng phải lắng nghe người ta nói xong đã chứ !

Trầm Lăng nói tiếp theo :

- Cô cứ ngồi xuống đàng hoàng đi rồi người ta nói cho mà nghe !

Chu Thất Thất trừng trừng mắt :

- Tôi hồng ngồi. Tôi hồng ngồi rồi làm sao hông ?

Tuy nói vậy nhưng nàng lại thụt lùi lại dựa vào chiếc ghế và ngồi phịch xuống.
Quả là chỉ có tiếng nói của Trầm Lăng đối với nàng mới có hiệu lực.

Trầm Lăng thở dài :

- Được rồi, chuyện dài lắm, xin Vương huynh nói lại từ đầu đi !

Chu Thất Thất nhòm nhồm mình lên :

- Nói đi, còn đợi gì nữa?

Vương Lâm Hoa mỉm cười :

- Nói thì nói, nhưng ...

Chu Thất Thất trừng mắt :

- Nhưng nhưng gì ?

Vương lân Hoa nói :

- Chuyện lằng nhằng lắm, cũng không biết phải bắt đầu từ đâu, nói tới đâu...
Bây giờ tôi đề nghị cô nương cứ nêu thắc mắc, tôi sẽ nói mới rõ...

Chu Thất Thất gật đầu :

- Được rồi, tôi sẽ hỏi...

Nhưng nàng lại ngập ngừng.

Sự thật thì vấn đề quá rắc rối, chính nàng nhất thời cũng không biết phải hỏi từ đâu...

Nàng ngẩng mặt rồi lại cúi đầu suy nghĩ... Đôi mắt nhìn quanh, chợt thấy trên vách đối diện có treo một bức hoạ thật lớn. Nàng chưa biết bức hoạ gì, nhưng linh cảm thấy có mối manh...

Đó là một bức hoạ có màu, hoạ vào lúc nửa đêm...

Ánh trăng vằng vặc toả bàng bạc trong bức học, một con đường gập ghềnh co từ bên trái bức học trở ra, quanh quanh lộn lộn vòng vào chính giữa, rồi như mất hút vào đêm tối. Nó phối hợp với cảnh trăng mờ ảo làm cho người nhìn không biết từ đâu mà cũng không biết đến đâu...

Hai bên con đường khúc khuỷu trong bức hoạ là cổ thụ chọc trời, vách núi sừng sững, bên dưới là nham thạch, là bùn đất ngầu ngầu...

Bên trái của vách núi lộ ra một khoảng tường hồng, một mái ngói de ra dưới tàng cây rậm rạp, y như là từ trong núi sâu có một trang viện đồ sộ lắm.

Phía sau chỗ núi thấp lè tè, lộ ra phân nửa người tóc đen nhanh nhẹn, mắt ánh long lanh, đúng là một tuyệt sắc giai nhân đang ẩn mình rình rập...

Dưới mái ngói bên này, lại cũng vẽ một người con gái đẹp, thân mình nghiêng nghiêng nửa muốn như đi vào, nửa như muốn trở ra...

Người con gái thứ ba trong bức hoạ đang đứng ngay một khúc quanh gấp của con đường, đầu hơi nghiêng nghiêng lộ phân nửa mặt, y như là quay đầu dòm lại và cũng y như là cố tránh tia mắt của người con gái trong mái ngói...

Cả ba người con gái đều có một vẻ đẹp kinh người, nhưng thần sắc của họ thật là u uất pha lẫn những gì như oán hận...

Sắc thái của con người trong bức hoạ y như là trốn tránh, y như là chờ đợi.

Ba người con gái mỗi người mỗi vẻ, mỗi người có một sắc thái riêng không ai giống ai... Mỗi người y như đang có một hành động gì đặc biệt.

Là một bức hoạ, tự nhiên cảnh vật không phải sống động nhưng cái khéo của hoạ sĩ là làm cho người xem có một cảm xúc rất mạnh, người xem có một cảm giác ghê rợn từ khung cảnh đêm trăng huyền hoặc, từ ba người con gái đang có một hành động gì ghê gớm lắm. Mặc dù không biết họ làm gì.

Bức hoạ kỳ lạ mà giản đơn, giản đơn ở bút pháp, giản đơn mà linh động vô cùng.

Tự nhiên người vẽ bức hoạ này nhất định có mối cảm hoài súc tích. Người hoạ sĩ đã đem tất cả những gì mệnh mang trong cõi lòng trải lên bức hoạ, y như tình huống trong bức hoạ chính hoạ sĩ đã trải qua...

Chỉ có sống thực với hoàn cảnh, người hoạ sĩ mới có thể làm cho linh hồn bức hoạ được sống động như thế, mới có thể truyền cảm người xem bằng nét bút thân diệu của mình...

Bức hoạ hấp dẫn mục quang của Chu Thất Thất, nàng nhìn được tâm hồn của người trong cảnh. Và mắt nàng dán chặt vào người con gái đứng trên đường...

Người con gái ấy tư phong trác tuyệt, phong vận động nhân, người con gái ấy có một sắc thái là vai trò chính...

Nhưng chính điểm làm cho Chu Thất Thất kinh dị hơn hết là mặc dầu chỉ thấy có phân nửa mặt, nàng cũng nhận ra được người con gái đứng giữa đường trong bức hoạ đó chính là người thiếu phụ tuyệt sắc và độc ác mà nàng đã gặp ở trong tòa lâu này...

Nàng quay lại hỏi Vương Lâm Hoa :

- Người đó là ai ?

Wương Lâm Hoa đáp :

- Thầy tôi...

Chu Thất Thất trừng mắt :

- Nói láo, chính ta nghe anh gọi bằng thân mẫu ?

Wương Lâm Hoa cười :

- Chỉ vì con của bà bị mất tích, bà thu tôi làm đệ tử, bà thương tôi lắm nên cho xưng hô mẹ con.

Chu Thất Thất gật gật đầu và gặng lại :

- Nghĩa là anh thừa nhận tôi có gặp bà ta ?

Vương lân Hoa mỉm cười :

- Đúng thế !

Chu Thất Thất gặng lại :

- Nghĩa là anh thừa nhận bà ta bắt giam tôi dưới địa lao ở đây, rồi anh thả tôi ra bằng cái ngõ trại hòm ?

Vương lân Hoa gật đầu :

- Đúng thế !

Chu Thất Thất hỏi luôn :

- Như vậy bọn Triển Anh Tòng, Phương Thiên Lý đều bị áp giải tới đây và cũng bị nhốt dưới địa lao ?

Vương lân Hoa cười :

- Đúng vậy !

Chu Thất Thất hỏi dồn bằng một sắc diện giận dữ, thế mà Vương lân Hoa trả lời bằng nụ cười cởi mở như không, làm cho nàng giận dữ thét lên :

- Hừ, cho đến bây giờ anh mới thừa nhận, và có lúc phải thừa nhận thì tại sao trước giờ anh cứ chối, anh làm cho tôi muốn phát điên lên vậy chứ ?

Vương lân Hoa cười :

- Tại vì lúc đó, tôi chưa biết Trầm huynh là bạn hay thù, tự nhiên tôi phải phủ nhận tất cả, nhưng bây giờ...

Chu Thất Thất chặn ngang :

- Bây giờ thì sao ? Bây giờ hai người đã đi cùng một đường rồi hả ?

Vương lân Hoa cười :

- Đúng thế, bây giờ tại hạ đã biết Trầm huynh với chúng tôi là bạn, cho nên tất cả mọi chuyện tôi đều không dấu diếm !

- - - Vietkiem.com - - -